



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 633. Usque Ad Annum 726

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117840

§. 19. S. Wilfridi Obitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66082](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66082)

omnium voluntas est, ut Sacra Sedis & Sæcul. VIII.
 Regis Alfridi mandatis omnino obediamus. A. C. 708.
 Cum enim Behamburgi obsidemur, & arctiora in dies nobis fierent omnia, nos voto obligavimus, istud Papæ Decretum effectui dandi, si Deus Principi juveni Patris sui Regnum concederet. Mox hostium corda mutata, de pacis conditionibus agere ceperunt, & nos liberati sumus. His auditis, cum Episcopi deliberassent, in hanc sententiam ivere omnes; ut cuncti Episcopi, Rex & Proceres bona fide cum Wilfrido in gratiam redirent, & eidem duo sua Monasteria Riponense & Hagulstadenſe cum omnibus redditibus redderentur. Tum omnes in mutuos amplexus occurrunt, Communionem accipiunt, & agentes Deo gratias singuli ad sua revertuntur.

§. XIX.

S. Wilfridi Obitus.

Inde post aliquod temporis spatium, cum S. Wilfridum in Monasterio Hagulstadenſi, sicut olim Meldis, imo periculo majore morbus corripuisset, omnes Abbates & Anachoretæ illius Regionis confluunt, preces ad Deum cum Monachis illius loci jungunt, & flagitant, ut decumbenti mens & vox redderetur, quo domui suæ prospicere & res suas dividere posset. Exaudita est eorum oratio,

Sæcul. VIII.

A. C. 709.

c. 99.

c. 60.

c. 61.

ratio, convaluit æger, & adhucdum u-
 no anno & dimidio inter vivos egit.
 Haud diu ante obitum suum, cum esset in
 Monasterio Riponensi præsentibus duo-
 bus Abbatibus, & octo Monachis arcano-
 rum suorum consciis iussit thesaurum
 suum ab eo, qui claves custodiebat, ape-
 riri, & ipsis spectantibus aurum, argen-
 tum, gemmasque produci. Omnia in
 partes quatuor divisit, legavitque pri-
 mam Ecclesiis S. Pauli, & S. Mariæ Romæ,
 alteram pauperibus, tertiam Præpositis
 Monasteriorum suorum Riponensis & Hu-
 gultadensis, ut haberent, unde Regibus
 & Episcopis dona offerrent; quartam in-
 ter illos, qui itinerum suorum sociis fue-
 rant, distribui iussit. Tum Tatbertum
 Presbyterum propinquum suum Mona-
 sterii Riponensis Præpositum creavit, nam
 ipse Abbatis munere adhucdum fange-
 batur. Rebus ita compositis in Regio-
 nem Merciorum profectus est, rogatus
 a Rege Coenredo, qui ejus consilia de vita
 bene instituenda expetebat. Abbates
 quoque illius Provinciæ super statu Mona-
 steriorum, quæ ibi fundaverat, eundem
 consulere cupiebant. Cum hos visitasset,
 & fundos pecuniasque large distribuisset,
 venit ad Monasterium, *Oundle* dictum,
 quod hodie in Comitatu Northantonen-
 si positum est, ubi extremo morbo de-
 cubuit. Haud diu antea iter faciens, e-
 quo

quo vectus cum Tatberto Presbytero, eidem omnes vitæ suæ actus, tanquam Sæcul. VIII.
A. C. 709.
fentiens, se brevi moriturum, narraverat.

Hoc erat aliquot genus Confessionis, quæ humilitatis studio fiebat, a Confessione Sacramentali diversa. (*) In illo igitur loco, morbo ingravescente, Benedictionem Discipulis suis impertitus, obiit vigesimo quinto Aprilis anno 709. regnantis in Nordhumbria Osfredi quarto, annos natus septuaginta sex, ex quibus quadraginta quinque Episcopatum gesserat. Corpus defuncti, vestibus Sacerdotalibus ornatum ad Monasterium Riponense revectum est, ubi Tatbertus illius Monasterii Abbas singulis diebus pro eo nominatim Missam unam celebrari iussit, & singulis annis in die Anniversario præter eleemosynas quotidianas gregum suorum Decimas pauperibus dedit. Acca Presbyter S. Wilfrido Hagulstadaë successit.

*Bed. V. hist.
c. 29.*

ibid. c. 21.

P p 4

Coen-

(*) Diese Worte hat der Protestant also gegeben auf seiner 176. Seite im 6ten Theile. Dies war eine Art von Glaubensbekänntniß, die zuweilen aus Demuth geschähe, und von dem Glaubensbekänntniße des heiligen Abendmahls unterschieden ist. Wann vom Beichten etwas vorkömmt, stellet sich unser Uebersetzer an, als wann er weder recht Französisch noch Deutsch verstünde. Andere Fehler übergehe ich mit Stillschweigen.

Sæcul. VIII.

A. C. 709.

Coenredus Rex Merciorum, cum annis sex regnasset, abdicato Regno, anno 709. Romam veniens, cucullo se abdidit, & vitam suam in oratione, jejuniis & operibus misericordiae in proximum finivit. Illo secum adduxerat Ofram Saxonum Orientalium Regem juvenem, formosum, populis carissimum, qui amore Jesu Christi relictis uxore, Patria, Regno, Monasticam vitam Romae amplexus est. Ambo, quod unice in votis erat, celeriter beata morte ad Regna Caelestia translati.

§. XX.

S. Althelmus Episcopus.

*Elog. to. 3.
Art. SS. B.
p. 222. vita
to. 5. p. 7. 26.*

Eodem anno vita functus est S. Althelmus seu Althelmus primus Episcopus Schireburensis. Is ex illustri Familia in Regno Saxonum Orientalium natus, primo Abbati Adriano Cantuarie in Monasterio S. Augustini litteris Latinis & Græcis imbuendus traditur. In patriam deinde reversus Monachum in dicitur in Monasterio, quod tunc Melodunum, & posteriore tempore Malmesburie dicitur, quod Anachoreta Hibernus, nomine Maidulfus, restauraverat. Initio Althelmus vitam anachoreticam ducebat; sed cum non haberet, unde nutrireretur, alios docere cœpit, & multi Discipulorum ejus, Magistri exemplo attracti